

LETO
2JESENICE-
FUŽINE

TOVARNIŠKI

VESTNIK

KRANJSKE
INDUSTRIJSKE
DRUŽBE

20 let svobodne domovine

Milijoni južnih Slovanov so gojili veliko željo po veliki skupni domovini. Ta želja je bila prirodna pravica, bivala je v narodu v tisti najjačji zavesti, ki ustvarja zgodovinska dela. Za to veliko jugoslovansko skupnost so delovali politiki, so delovali pisatelji in umetniki, za ta naš skupni dom so žrtvovali življenje junaki iz naših delavskih, kmetijskih in meščanskih domov, za uresničenje te velike misli so nastopile žene in dekleta. Ta borba pa ni bila lahka, upirale so se ji misli tistih gospodarjev, ki so neradi dali zemljo, da bi na njej postavili svoj svobodni dom Jugoslovani, upirali so se ji načrti tistih, ki so bodočnost Evrope drugače načrtali.

Danes pa je ta naša domovina tu, velika je, lepa je in bogata. Ponosen je ta naš skupni dom in močno in trajno vrisan v zemljevide zemeljskih celin. Da, ni še v tem našem skupnem domu vse najboljšje urejeno, toda državljani loči to in ne obsojaj doma, če posameznik v njem kaj slabega napravi. Mnogo večji narodi so ob nas, narodi, ki so imeli več časa za urejevanje življenjskih prilik za svoje državljane, pa tudi tam ni še vse najboljšje. Vprašaj se raje, koliko in kaj si ti doprinesel k temu, da bo tvoj dom vedno popolnejši.

Manifestacijski obhod Jeseničanov na dan, ko so zvedeli, da je Jugoslavija postala dejstvo

20 let naše skupne države je za nami — prvih 20 let. Preživeli smo jih kakor se preživi doba — različno — gotovo pa tako dobro in še boljše, kot državljani kakih drugih starejših in večjih držav. V naših srcih je prepričanje, da je blagostanje pri nas večje, kot kjer koli in da bo bodočnost še lepša. Ob tem prvem jubileju se spominimo tistih, ki so se za ta veliki dom Jugoslovani žrtvovali, ki so za dosEGO ciljev delovali: hvala jim. Nam pa in našim potomcem velja naročilo: ljubite svobodno domovino in varujte jo, ker bila je težko priborjena.

Ob tej priliki naj odgovorimo tudi tistim, ki hočejo znanstveno in praktično izdelati nov način urejevanja ljudskega življenja na zemlji — internacionalistom, da bomo počakali dotle, da postanejo internacionalisti in se raznarodijo najprej največji narodi, da opustijo svoje osvajalne pritiske na manjše narode, kajti takrat bomo šele vedeli, da našega internacionalističnega prepričanja ne potrebujejo zato, da bi nas zaslužili. Narodna zavest je znak naše moči.

Ljubimo lastno svobodno državo in delujmo za njen napredek!

Ustvarjamo novo dobo

Nastop kovinarskega delovnega ljudstva. — 2.800 kovinarjev in njihovih svojcev je zadnji dve nedelji obiskalo najlepše izletne postojanke po gorenjski zemlji. — Podobnih izletov zgodovina naših krajev še ne pomni. — Jeseniški kovinar je zopet nastopil kot prvi v vsej domovini in dvignil zastavo skupnosti pri delu in skupnosti pri razvedrilu. Ta skupnost jamči, da bomo podjetnost ohranili in jo izročili bodočnosti in ta skupnost ustvarja novo dobo v odnosih delovnih ljudi

Šele dobro leto je od tega, ko je zbor naših martinarjev predlagal skupni izlet vsega delovnega ljudstva pod soparo martinarskih grap skupno z družinami, svojci in prijatelji. Podjetje je to vzpodbudo pozdravilo in prirejen je bil prvi izlet, prvi v zgodovini naših delovnih edinic v državi. Martinarjem so sledili tudi drugi obrati in tako se je pri jeseniški železarski industriji razvila manifestacija skupnosti na izletih. Kdor je videl izletne zборе lansko leto in kdor vidi povorke kovinarskih družin, ki odhajajo v tisočih nedeljo za nedeljo na izlete po naši gorenjski zemlji, ta srečuje novo dobo sodelovanja in sožitja v podjetnosti, kjer smo do nedavna mislili, da more obstojati le večno nergaštvo in sovražnost.

Skupno odhajajo naši kovinarji iz delavskih in nameščenskih domov skozi industrijsko mesto z godbami in s pesmijo na čelu. Skupno korakajo ti izletni zbori

skozi slovenske vasi v rajske lepote naših sotesk in planin, da se daleč od ropota strojev razvedrimo, da se spoznamo in porazgovorimo — vsi sodelavci pri enem podjetju, vsi sodelavci za isto stvar. V tej skupnosti je jamstvo trajnosti našega dela in na napačni naslov je prišel tisti, ki je mislil predlagati, da se jeseniški kovinarji izselijo iz svojih domov. Ne, mi bomo tu ostali, mi bomo tu delali in mi bomo še tudi dalje učili podjetnosti po domovini socialnih in družabnih prilik, kakor smo jih učili do sedaj.

Jesenški kovinarji korakajo na čelu nove dobe, dobe velikega dela, dobe sožitja in miru v podjetnostih za blagor ljudstva in države.

Le glejte na Jesenice, le pridite gori, pa ne svetovati nam, da zapremo in se izselimo, nego prihajajte sem, da se boste kaj naučili.

* * *

Izlet v Krmo

Sodelavci valjarn Javornika I so priredili izlet v Gornjo Radovno. — Nad 1.100 udeležencev

Dne 31. julija zjutraj je javorniški in jeseniški kolodvor zagnilo morje izletnikov. Bili so to jeseniški kovinarji iz raznih obratov, največ med njimi je bilo sodelavcev in svojcev valjarn na Javorniku. Navajeni smo, da gledamo v izletniku še vedno le neko določeno gospodo, ki prihaja od nekod daleč in ima veliko denarja. Ta dan pa so jeseniški kovinarji prevzeli izletništvo v svoje roke v polnem obsegu, od žilavega kovinarja pa do njegovih najmlajših potomcev. Z Jesenic sta proti Mojstrani odpeljala dva posebna vlaka. Tam so izstopili najprej izletniki obrata Javornik I, ki so bili namenjeni v Krmo. Izletno mesto so si izbrali malo pred Krmo na Piškovi kmetiji, ki leži v vencu triglavskega pogorja. Na cni strani te kotline se dviga Meccesnovce, na drugi strani Debela peč. Pobočja pa so položna, da zajema kraj vso tisto lepo planinsko svetlobo, ki ožarja duha in telo. Tam v tistem kraljestvu jelenov in kozorogov, planinske flore, planinskih ptic, zelenja, ruševja in skal je domovanje prijetno. Dalje v Krmi je imel svojo kočjo tudi pokojni kralj Aleksander in tam ima dvor tudi danes svoj lov.

Do izletnega mesta pelje lepa cesta, ki pa nič ne kazi veličastnosti planine. Mirno se vije vedno globlje v neizmerni mir planin. To pot je na njej zadonel korak jeseniških železarjev in od skal je odmevala pesem kovinarske godbe. Z godbo na čelu so namreč kovinarji sto-

pali skozi Mojstrano in dalje do izletnega mesta. Ko pa je planina zajela izletni zbor v svoje veličastvo, je bilo slišati le mirno kramljanje po poti. Veliki mir je prevzel slehernega, mir, ki ga začuti vsak romar v planine. Šele ko se je pred izletniki odprl pogled na v venec gora položeno Piškovo kmetijo, je zadonela zopet kovinarska pesem. Tam ob bistrji Radovni na koncu polja je v visoki smreki vihrala državna zastava. Pri vhodu na izletni prostor pa je bil postavljen slavalok, ovenčan s planinskim cvetjem in državnimi trobojnicami, sredi pa je visel velik in prekrasen šopek svežih planikodobrodošli, dobrodošli v planinski raj!

Skrbno so Javorničani pripravili izlet. Poleg paviljonov za oskrbo so bile na mestu organizirane tudi razne igre in zabave. Prav je pogodil organizator izleta, ko je postavil tja samo majhen prostorček za ples in je rekel, da je na tako lepem kraju v planini še tak prostor za ples prevelik. Ker pa je hotel vsem ustreči, je skrbel za vse. Na posebnem mestu je bilo nagradno streljanje, največ zabave je nudila »zmešana orientacija« — vsak je zablodil, če so mu oči zavezali in ga le enkrat okrog zavrteli. Precejšen naval je bil tudi pri lovljenju steklenic — polnih piva. Toda ta igra ni bila lahka. Veliko ročnosti je zahtevala, predno je človek ujel steklenico in ji položil obroček okrog vratu. Vse te igre pa so bile dobrovoljni prilog za številno kovinarsko god-

bo, ki je dala temu izletu poseben poudarek, saj so v njej igrali sami kovinarji. Poleg teh zabav je nastopila tudi vrsta telovadcev in nogometašev. Šport je postal redni program kovinarskih izletov in šport tu v tako čistem zraku je dvakrat koristen. Med izletniki je takoj zavladovalo tisto lepo razpoloženje, ki ga vsi pričakujemo, ki vedri dušo in srce. Posebno veselje so napravili otročki, ki jih gotovo v tem kraju še nihče prej ni videl toliko. Igrali so se in skakali po lepi planinski travi. Bodoči kovinarski rod, bodi srečen!

Izlet je proti poldnevu obiskal generalni ravnatelj g. Noot. Čestital je prirediteljem k izbiri kraja in bil srečen med svojimi Javorničani. Fantek mu je izročil šopek planik. Dalje je izlet posetil tudi šef inspekcije dela, prokurist ing. Petrovčič, ki je tudi dobil šopek svežih planik, in več ostalih nameščencev KID. Nameščenec g. Čebul je v imenu obratovodstva nagovoril izletnike in goste. V lepem nagovoru se je vsem zahvalil za številan obisk, zahvalil se je posebej tistim, ki so se potrudili za organizacijo prireditve, dalje upravi KID, ki je omogočila izletniške dneve. Posebej je v imenu javorniške skupnosti sporočil zahvalo in pozdrave predsedniku KID gospodu Westnu in podpredsedniku gospodu Praprotniku. Popoldne je izletnike posetil domačin, župan občine Dovje-Mojstrana, gosp. Janša. Za to pozornost so bili izletniki gospodu županu zelo hvaležni. Zopet drugi primer, da je naše izletnike pozdravil župan. Naši izleti postajajo tako izleti ljudske skupnosti in so uvaževani. Gospodu županu bodi izrečena za poset naših kovinarjev najlepša zahvala.

Izlet je malo prečgodaž zaključil dež, toda ni bilo prehudo, saj je do postaje le dobro uro hoda. Večerni vlak je izletnike zopet pripeljal v kovinarsko središče na njihove domove.

Izletna prireditve Javornika I je bila odlična po izbiri izletnega mesta, odlična po postrežbi, gotovo ena prvih po lepem razpoloženju in če bi imeli modri trak za prvenstvo izletov, bi ob tej prireditvi trepetal. Izlet je lepo uspel, ker je bil skrbno pripravljen. 5 sodelavcev je z gosp. Brumatom pripravljalo zletišče že en dan prej in dolgo v noč. Obratovodja gosp. Fischer se je za organizacijo zanimal do vsake podrobnosti. Ob taki pripravi je mogoč samo uspeh. Posebej pa naj še omenimo, da je bil izlet daleč od gostiln, da ni bilo prilik čezmernega uživanja in je izlet z nad 1100 udeleženci potekel brez vsakega primera pijanosti. Kritikastru — to pa za vas.

Organizirati velike izlete je težko, zato je ta izlet tem bolj vreden vse pohvale.

Izlet k Peričniku

250 sodelavcev žične valjarne na Savi le priredilo izlet k enemu najslikovitnejših slapov slovenske zemlje. — Po organizaciji in prisrčnosti je izlet tega obrata dosegel prvensivo

Isto nedeljo kot valjavci z Javornika v Krmo, so priredili izlet valjavci žične valjarne na Savi. Medtem ko so prvi zavili v Krmo, so Savčani odšli proti slapu Peričniku. Organizacija tega izleta se je opazila že pri odhodu z jeseniške postaje. Točno in domala poimensko so imeli vsi določene posebne železniške vozove, pri katerih so stali vnaprej določeni reditelji. Ti reditelji so takoj po odhodu razdelili med izletnike izletne znake in potrebne listke za oskrbo — vse v posebnih kuvertah. Z Mojstrane so izletniki odšli peš z godbo na čelu skozi vas. Izletniški gostje, ki prebivajo v kraju so radovedno povpraševali, kaj pomenijo ti veličastni pohodi ljudstva v prirodo. Po lahko ob potok položeni poti so izletniki dospeli k Peričniku. Od daleč jim je nasproti šumel vodopad. Ta šum pa je bil blag, je bil eden izmed kliccev naše divne prirode in naš kovinar se mu je za dan odzval. Sodelavci žične valjarne pa se niso niti za oskrbo naslonili na tankajšnje gostilno, tako, da je ta lahko ostala polno na razpolago rednim izletnikom in turistom. Malo nižje dol je vodila čez potok brv in na oni strani je stal mojstrsko opremljen slavolok — primeren bujnemu zelenju planinc in gozdov ter poudarjajoč pomen kovinarske prireditve: »Vse skrbi doma pustimo, na Peričniku se veselimo...« Že ta prvi znak je kazal, da je v organizacijo izleta položenega veliko truda in da so pri tem obratu doma pravi umetniki. Slavolok z napisom »dobrodošli« so krasile državne zastave.

Nič pravega uravnanega prostora niso zbrali sodelavci žične valjarne za svoj izlet, nego so izbrali le prirodo pod Peričnikom, prirodo tako kot je. Med smrekami v bregu na zaraščeni ravnici ob potoku, ob vodnem grmičevju, po skalah,

okrog katerih se lesketa tok planinske vode, na gozdnem mahu in v vsem bujnem zelenju je bil izletni prostor. Kdo bi mislil, da ta prostor tako lepo služi. Malo ljubezni do prirode je treba in tudi dela v pripravah pa je vse doseženo. Med smrekami so bile postavljene gugalnice za otroke tako zavarovane in trdne, kakor bi bile namenjene trajnosti. Poleg teh pa še velika gugalnica ob vodi tudi za odrasle. Vse trdno in solidno, da ne bo nezgod. Ob vodi je bil urejen še oder za razne nastope in prizore, malo višje gori pa prostor za godbenike. Tam ob vodi je stal še paviljon za ribolov, v katerega so sicer segali s trnki, kakor v vodi, toda mesto ribic so srečnejši dobili tu in tam kako lepo darilo. To je bila tombola žične valjarne in dobitki so bili lepi, same potrebščine, čevlji, srajce, jopice in slično. Ob bregu dol pa so bili postavljeni paviljoni za oskrbo. Niso bili veliki, toda zato tem bolj točno urejeni, da je oskrba šla od rok, kakor v restavraciji. Vmes pa so bile postavljene mize za sodelavce in goste. Že prostor sam je vabil ljudi h skupnosti, vsi drug ob drugem, vsi skupaj, sodelavci, družine, povabljeni.

Tak je bil izletni prostor. Na tem prostoru je vladalo razpoloženje, je vladala prisrčnost in dobra volja, ki se ne dajo popisati. Vsak je bil vse, drug drugemu so pomagali, drug drugemu stregli. Žene in hčerke sodelavcev so stregle po paviljoni, vsak je moral dobiti svoje, vsak je moral biti zadovoljen. Obratovodja oddelka gosp. Pohyla pa je sam hodil med sodelavci, jih sam postregel, gledal na to, da so vsi postreženi in venomer spraševal, kdo še ni dobil česa. Vsi smo bili takrat eno in cilj vseh je bil, da ta dan čim bolj uspe v skupnosti, da bo

Izletniki žične valjarne sredi planinskega zelenja. Slika nazorno prikazuje bujno prirodo na izletnem mestu. Posade vlečejo vrv

dan čim lepši za vse. Tako so bili postreženi tudi gostje, ki so izlet posetili, in vsi tisti, ki so popoldne prišli tod mimo s planin. Kovinarji iz žične valjarne so imeli postrežbo in dobro besedo za vsakega. Gostoljubje in prisrčnost sta bila izraz tega izleta.

Med paviljoni pa je bil od mladine posebno oblegan »živalski vrt«, katerega je mojstrsko opremil sodelavec-umetnik g. Dakskobler. Razstavljene so bile malarije najrazličnejših živali v barvah, kar se je tu v prirodi tako skladno odražalo. Ta oddelek je pomenil še skrivnost najrazličnejših nastopov. Pred otvoritvijo teh nastopov pa je udeležence razvedrila do največje dobre volje igra »vlečenje vrvi«. Dve posade žične valjarne sta se pomerile, katera bo močnejša. Močna vrv je bila položena ob bregu in ob njej so se zbrali naši kovinarji. Pomagati ni smel nihče, vse je moralo biti pravično, da se ugotovi resnična moč posad. Prav, ko so mislili pomeriti svoje moči je med izletnike prišel priljubljeni krmilar gen. ravnatelj gosp. Noot, ki je bil najbolj prisrčno pozdravljen od vseh. Vsa delovna družina se je zbrala okrog njega. Ogledal si je vse naprave, potem pa šel med svoje kovinarje, da nadaljujejo igro. Izbran za sodnika je poveljeval začetek. Vihar navdušenja pa je nastal med izletniki, ko so videli, kako je generalni ravnatelj zapustil svojo sodniško mesto in šel pomagati tisti posadi, kateri je bolj slabo šlo. Toda čiste pravičnosti ni bilo. Neki gost je takoj opozoril slabšo posado, da imajo nasprotniki vrv privezano k smreki in da so zato »močnejši«. Toda slabo je naletel: »tudi mi imamo privezan naš konec pa se je razvezal«. No tako pa potem že lahko preizkušate vaše moči. Igra z vlačanjem vrvi je bila posebnost tega obrata. Takoj nato pa so sledili šaljivi nastopi iz živalskega vrta.

Generalni ravnatelj g. E. Noot med svojimi kovinarji izbran za sodnika motri igro vlečenja vrvi dveh posad žične valjarne in pomaga slabjši skupini

Tu se je videlo, da ima ta obrat nekaj pravih in sposobnih igralcev ter komikov, da bi se jim nasmejal do solz. Vse je bilo zbrano okrog odra. Vsaka točka je bila lepša. Nekaj posebnega pa je bil nastop »Kitajcev«. Kitajsko točko sta izvajala gosta iz Ljubljane tako mojstrsko, da sta jo morala ponavljati. Vrstili so se nastopi, ples in razne igre. Ob takem pristrčnem razpoloženju je mineval dan.

Izletnike in goste je kratko nagovoril obratovodja oddelka gosp. Pohyla, želeč jim res pristrčnega veselja in zabave. Posebej je pozdravil došlega gen. ravnatelja in se mu zahvalil za obisk v imenu vseh, saj so bili tu zbrani 100 odstotno vsi sodelavci obrata. Pozdravil je tudi gosp. župana Janšo iz Mojstrane, ki je kovinarje obiskal v imenu občine in ostal med njimi ves dopoldne. Proti opoldnevu so prišli na izlet še šef inspekcije dela ing. Petrovčič, dalje obratovodja g. Fischer, g. Bernhard in več uradnikov. Popoldne je svoje nekdanje sodelavce obiskal tudi nekdanji obratovodja gosp. Heim, ki so ga vsi pristrčno pozdravili. Prišel je tudi nadknjigovodja

gosp. Klein. Vsi, prav vsi so bili kar najbolj pristrčno sprejeti. Dekleta so jim pripele znake, ki so bili originalni, vsak pa je dobil tudi lep šopek. Kdor koli je bil na tem izletu, ga ne bo pozabil.

Posebej je treba omeniti skrbno pripravo. Če hočemo, da izlet lepo uspe, je treba pripraviti, se je treba žrtvovati. To pa so znali sodelavci žične valjarne od ročnega sodelavca do obratovodje. Ni mogoče tu omeniti posebne imenske zahvale posameznikom, kajti vsi so pomagali in žrtvovali — vsi — na čelu z obratovodstvom gg. Pohylom, Gorjancem, Erzarjem, Ažmanom, Smolejem — oprostite uredniku, 250 bi bilo imen. Hvala ženam in dekletom, ki ste pomagale, da so bili vsi postreženi, hvala rediteljem in oskrbovalcem, ki ste skrbeli za red in postrežbo, hvala vsem, ki ste pomagali, da je na izletu vladala prava pristrčnost.

Zaključek izleta je napravil proti večeru dež. Toda tudi tu je obratovodstvo oskrbelo delni prevoz do vlaka z avtobusom. Izlet žične valjarne je bil lep, pristrčen in nepozaben.

* * *

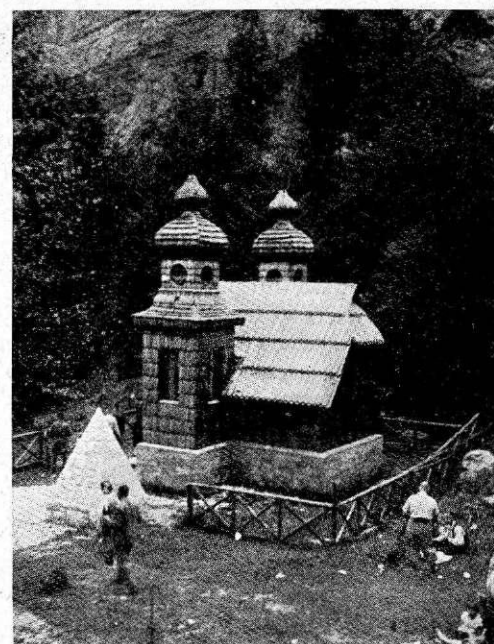
Izlet na Vršič

Sodelavci našega novega obrata — plavžarji — so priredili svoj prvi izlet k ruski kapelici na Vršiču in v Kranjsko goro

Še en izlet. — 250 ljudi je dne 31. julija odšlo na izlet v Triglavsko pogorje. Medtem ko je večina izletnikov izstopila v Mojstrani, da so se vlaki kar oddahnili, so plavžarji nadaljevali pot do Kranjske gore. Od tam so skupno odšli po lepi poti proti Vršiču, ki pa je bil le malo predaleč. Vse mimo tistih poznanih jezov elektrarne, mimo kopališča, mimo hotelov in gostišč Erike tja gori do ruske kapelice pod Vršičem. Dolga je ta pot, toda lepa. Človek sreča toliko lepot in slikovitosti, da ne šteje korakov. Pri ruski kapelici so plavžarji naleteli na praznik. Ta dan so ruski emigranti in njihovi prijatelji obhajali pri tej cekvici, kakor vsako leto, spomin na umrle rojake, katerim v spomin je tam zgrajena kapelica. Ta ruska slavnost pa je bila letos večja, ker so

praznovali tudi 900 letnico pokristjanjenja ljudstva velike ruske zemlje. Ruska kapelica stoji tam v spomin umrlim ruskim ujetnikom, ki so v teh krajih delali ceste in utrdbe. Delali so v razmerah, ki niso bile najboljše in mnogo, mnogo jih je umrlo. Tako rusko pokopališče srečamo tudi v Bohinju. Rus počiva ob Rusu, brat ob bratu. Njihovi prijatelji in rojaki so jim zgradili spomin in vsako leto se tam zberejo, da počastijo rojake, ki spijo večni sen daleč od svoje rodne zemlje, ki so jo težko zapustili. Naši plavžarji so prišli gori prav na tak praznik in nič nimajo proti temu, da je nek dopisnik napisal, kako velika je bila letos udeležba pri tej slavnosti prav od strani jesniškega kovinarskega ljudstva.

Na tem prostoru, ki nudi najlepši

Ruska kapelica na Vršiču, kamor so napravili naši plavžarji svoj izlet

razgled na gorovja in planine so se plavžarji ustavili. Prireditelji so na tem mestu oskrbeli tudi okrepčila. Oskrba na takem mestu je gotovo težja kot kjer koli v dolini. Po malem odpočitku je izletnike nagovoril obratovodja oddelka ing. Turk. Njegov govor prinašamo dobesedno:

V teh sončnih višavah, v objemu naših mogočnih gorskih velikanov, vas, dragi sodelavci in gostje, najpristrčneje pozdravljam in se vam zahvaljujem, da ste se našega izleta v tako velikem številu udeležili. Obenem mi je čast pozdraviti šefa jeklarne g. ing. Rekarja.

Naš vsakoletni izlet v naravo ima namen poglobiti vezi med sodelavci, med nadrejenimi in podrejenimi in vsaj enkrat na leto v vselem razpoloženju in tovarštvu poudariti skupnost, ki nam jo narekuje naše skupno delo, s katerim si služimo naš vsakdanji kruh, pomagamo podjetju da živi, uspeva in ustvarja našo bodočnost.

Sodelavci — plavžarji! Naš obrat letos prvič prireja izlet v naravo, vendar vaša velika udeležba na izletu priča, da že pravilno pojmuje in se zavedate, da edino v tej skupnosti in medsebojnem zaupanju leži uspeh, naša moč in naša bodočnost.

Naš obrat je med vsemi obrati pri KID najmlajši, je tako rekoč komaj shodil, vendar se zavedajmo, da je eden izmed najvažnejših. Mi smo plavžarji mlade generacije, ki je poklicana, da nadaljuje starodavno plavžarsko tradicijo na Jesenicah. Mi tvorimo vez med rudarji in kovinarji; iz zemlje čaramo to čudodelno kovino — železo, to gospodarsko kri, ki oživlja, budi in povzdiguje naše gospodarstvo in blagostanje, in naši, na zemeljskih zakladih dremajoči domovini zagotavlja srečnejšo bodočnost.

Zato bodimo ponosni, da smo plavžarji, in hvaležni podjetju, da nas je izbralo za čuvanje plavžarske tradicije in nam izgradilo z ogromnimi žrtvami tako moderni plavž, katerega nam zavidajo druge bogatejše in močnejše tovarne.

K današnji manifestaciji skupnosti in mirnega sožitja vam pa želim obilo zabave in koristi za vaše zdravje, da bi današnja družnost dosegla svoj namen, nas zblížala in pripomogla, da bomo izvrševali nam poverjeno delo z veseljem, brez priganjanja, z zavestjo, da koristimo sebi, podjetnosti in domovini.

Na vaše zdravje!

Ing. Turk je žel za svoje lepe in pristrčne besede največje priznanje. Za njim je spregovoril še višji obratovodja ing. Rekar, poudarjajoč skupnost vseh nas, ki delamo pri enem in istem podjetju in stremimo za skupnimi cilji. Nago-

Plavžarji na izletu k ruski kapelici na Vršiču

vor ing. Rekarja je bil sprejet najbolj prisrčno. Bližal se je čas kosila, ki pa je bilo pripravljeno daleč doli v dolini, zato je bilo treba oditi. Malčke je ing. Rekar, kolikor je bilo prostora, povabil v svoj voz, ostali pa so počasi odhajali peš v dolino.

V hotelu Razor, ki je že drugič sprejel naše izletnike je bilo na prostornem vrtu pripravljeno kosilo za vse. Naši kovinarji so bili sprejeti ob pognjenih mizah, ki so bile okrašene z rožami. Priznati moramo, da je bila oskrba hotela odlična in postreženi so bili tudi tisti, ki so prišli s planine pozno po četrti uri. Tu se je potem razvila prosta zabava: keglanje, balinanje, ples in petje. Četudi samo dva muzikanta, pa sta bila ta dva prava mojstra. Popoldne je med plavžarje pri-

šel generalni ravnatelj gosp. Noot in bil z njimi skoro do zaključka. Izletnike je obiskal tudi šef inspekcije dela ing. Petrovčič z urednikom Tov. vestnika. Dež, ki obišče naše kraje skoro vsako nedeljo, je nagajal tudi tu. Izletniki so morali zapustiti vrt in oditi v notranje prostore hotela. Če je tu kdo kaj sam potrošil preko programa, naj pripiše to neprikladi dežja. Na srečo pa je dež prišel le nekaj pred odhodom na večerni vlak, tako, da prireditve ni mogel pokvariti.

Izlet novega obrata je uspel lepo, posebno še, če se pomisli, da so napravili tako dolgo in lepo pot. Tudi te izletnike je pripeljal večerni vlak že ob šesti uri na Jesenice. Ko je nad kraj prišla močna nevihta so bili že vsi na svojih domovih.

* * *

Drugi izlet v Tržič

Sodelavci martinarskih pomožnih obratov so šli za ostalimi martinariji v Tržič. — V Tržiču so si ogledali veliko domačo tvornico čevljev »PEKO«

V soboto dne 23. julija so se zbrali sodelavci martinarskih pomožnih obratov, da priredijo zaključni martinarski izlet. Skupno se jih je za ta lepi izlet zbralo okrog 100. Je že običaj, da morajo martinari vedno nekam ven iz našega revirja, tako so šli tudi ti v oddaljeni Tržič, ki pa je z železarsko stroko zvezan po zgodovini. Brali smo o tem ob priliki prve izletne prireditve v Tržič in to tako podrobno, da poznamo sedaj vse tržiške prednosti in slabosti v besedi in v pesmi. Zanimivi Tržič in njegovi gostoljubni prebivalci so bili tako točno popisani v zadnjih številkah našega lista, da bomo to pot to kar pustili. Ni pa še izčrpana zgodovina Tržiča, toda prihranimo nekaj za drugo leto. Želeli smo v tej številki popisati poglobitve zanimivosti velikega obrata čevljev v tvornici Peko, ki jo po izbornih čevljih Jeseničani prav dobro poznamo, pa je ta popis radi zamude klišejev izostal in bo priobčen v prihodnji

številki. Tako ostanemo, da bo tudi drugim prav, le pri našem izletu.

Zgodaj zjutraj so se pred tovarniško kazino pojavili krasni avtobusi, za katere bi človek komaj verjel, da so za naše ceste. V teh so se martinariji odpeljali v Tržič. Ni bilo tu nič preveč godb itd., izlet je izgledal strokovni, saj je bil v programu obisk ene izmed tržiških tvornic. Po prihodu v Tržič je bila v hotelu Jelenc, ki je že zadnjič dobro postregel našim martinarijem, pripravljena zakuska. Po zakuski je sledil ogled tvornice Peko. Ravnateljstvo te tvornice je šlo izletnikom v vsem na roko. Da bi bil omogočen točnejši pregled, so se izletniki razvrstili v tri skupine, ki so pod strokovnim vodstvom tamkajšnjih nameščencev ogledale vse obrate. Ta popis pride prihodnjič, da bodo imeli od tega izleta koristi tudi ostali kovinarji. Ogled tvornice je trajal do opoldneva, nakar je bilo zopet skupno kosilo pri Jelencu, kateremu gre zahvala

Z naših izletov

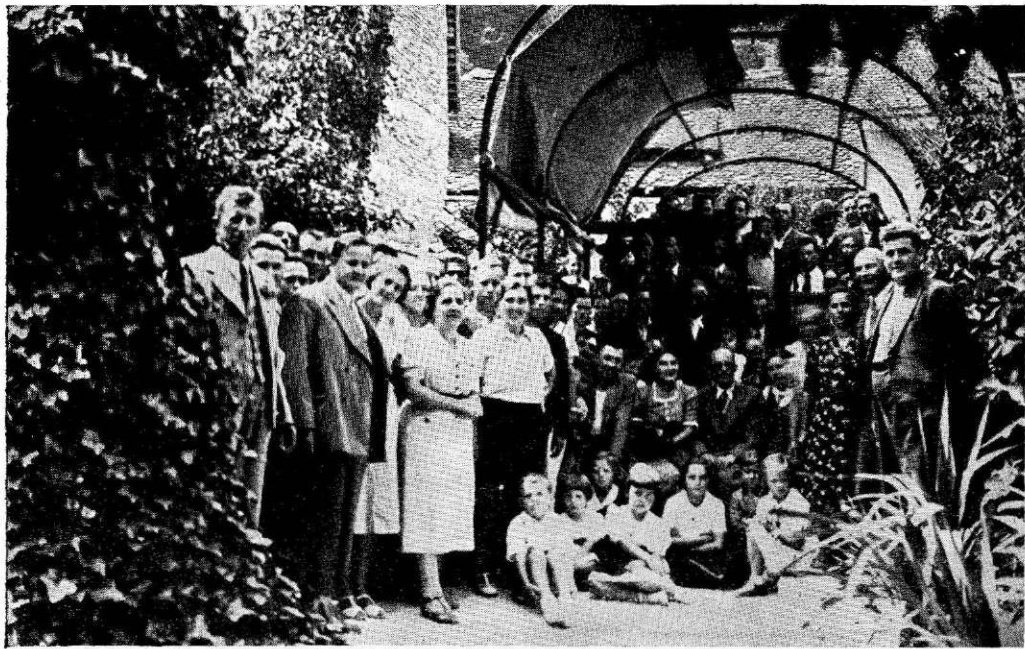
Prizor z lanskoletnega izleta elektro-mehaničnih oddelkov k Savskim jamam

za odlično postrežbo. Šel je na roke izletnikom v vsakem pogledu, da so bili kar najboljše postreženi. Na njegovem vrtu so se izletniki tudi slikali. Izletniki so se nato zopet z avtobusi pripeljali do gostilne Ankele pri Sv. Ani nad Tržičem. Tudi ta martinarska skupina je priredila tombolo, za katero je daroval obratovodja ing. Rekar uro. Poleg ure je bilo še več dobitkov. Na izletnem prostoru se je razvila prisrčna zabava. Četudi ni bilo tiste vsemogočne godbe, pa je bil zato stik med družinami, med sodelavci in prijatelji zato tem bolj prisrčen. Gotovo je k temu pripomoglo to, ker je bilo skupno število izletnikov manjše. Kakor da bi šla družina na izlet, je bila ta prireditev.

Obratovodja ing. Rekar je bil ves čas med izletniki. Njegovi gospe, ki je prvič prišla na izlet so izletniki podarili šopek nageljnov. Rekar je svoje sodelavce nagovoril v lepem nagovoru. »Ne, nismo zadnji mi renarji, škarjevci in zidarji, prej smo prvi, kajti vsi ti obrati so za naš obrat prav tako važni, kot kateri koli drugi. Naše delo ni najlažje, je pač kovinarsko delo, zato pa je naša skupnost polna in so naši odnosi prisrčni, kar kaže prav današnji izlet...« Nagovor gospoda obratovodje je prinesel med izletnike še več prijateljstva in je žel iskreno odobravanje.

Omeniti moramo tudi skrbno postrežbo pri gostilni Ankele, ki je že drugič pogostila naše kovinarje. Pri tem naj še omenimo, da so nas tudi pri tem obiskali tržiški domačini vključno delovnemu dnevu. Ves popoldne je bil med izletniki jeseniški domačin cand. ing. Perne, ki je mimogrede »strašil« po cestah s svojim dirkalnim avtom, katerega je dal na razpolago za ogled Ljubelja.

Šele pozno popoldne, ko je na vrhovih planin ugašalo sonce, ko je doli z veličastnih pobočij Begunjščice in Košute zavel večerni hlad so se martinariji poslovili in odbrzeli z avtobusi v svoje črne, toda ponosne Jesenice. Ves izlet je potekel najlepše, mirno, strokovno in brez najmanjšega incidenta vključno dolgi vožnji.

Izletniki martinarskih pomožnih obratov na vrtu pri Jelencu v Tržiču

Naš največji izlet — 1.200 udeležencev

Dne 7. avgusta so priredili sodelavci elektro-mehaničnega oddelkov izlet k Sv. Katarini na Hom. — To je bil po udeležbi — nad 1.200 udeležencev — največji naš izlet v letošnjem letu

Naši strokovnjaki so svoj izlet predstavili tudi letos na avgustovo nedeljo, ko se v tajnah prirode že tiho porajajo prvi toni jeseni. Prav v tem času prvega prehoda, ki ga človek komaj zaznava, je naša priroda tako silno lepa in čudovita, da prevzame slehernega. Če bi tu ne odločale druge vremenske prilike, bi bili izleti najlepši v jesenskem času, toda kdo bo takrat letoval, ko že hlad rosi zemljo. Za izletno mesto so izbrali obronke Homa, kjer kraljuje nad blejsko kotlino cerkva iz davnih dob. Ta točka je res priprava za izlete. Ni visoko, da lahko gredo z nami tudi najmlajši, da se izleta lahko udeležijo naši očetje in matere, da smo lahko tam zbrani vsi. Vkljub temu pa je od Sv. Katarine edinstveni razgled na naše gore in na gorenjska polja. Tam daleč v zenitu se zaznava celo slovenska prestolica Ljubljana. Kako nebeško lepa je ta zemlja. Vse gorenjske vasi so ležale pred nami v lepoti poletnega nedeljskega jutra in iz stolpov sem je pozvanjalo k počitku, k zahvali in prošnji. Delavnik smo pustili tam za hribom. Prav nič nismo bili hudi nanj, saj je delo osnova obstanka, le en dan oddiha, le en dan miru in spremembe, en dan slovenskega izleta v domače kraje, v prirodo.

Ob 7. uri zjutraj so se sodelavci elektro-mehaničnih obratov, katerim so se pridružili še sodelavci posade pri plavžu, zbrali pred tovarniško kazino za skupni odhod. Zbralo se je okrog 400 ljudi. Nekateri so odšli prej in so se ti skupini pridružili po poti, drugi so se odpeljali zopet z vlaki do Podhoma. Takoj se je opazilo, da bo ta izlet na številu udeležbe največji. Med izletnike je prišla polna Krekova delavska godba, ki ima prav v mehaničnih obratih največ godbenikov, celo predsednik in kapelnik sta med njimi. Godba je zaigrala koračnico »U boj, u boj«, ki jo je uglasbil Jugoslovčan Zajec, in spreved se je pričel pomikati proti Javorniku, Borovljam, čez Savo na Dobrovo, mimo Vintgarja do izletnega mesta.

Posebno lep in strnjen je bil izletniški spreved skozi Jesenice do Borovelj. Na čelu je igrala godba, za njo pa so bili zbrani sodelavci, svoji in prijatelji. Med svojimi sodelavci so šli vsi predstojniki in šefi oddelkov. Ta pohod kovinarskega ljudstva na izlet je bil kakor močan podarek naše delovne sile, naše skupnosti in naše odločnosti. Naši zbori so zbori strokovnjakov, naši zbori so zbori inteligentnih delovnih ljudi, saj je vsak izmed njih član in delavec pri kulturnih družvih. Naši sodelavci so poleg kovinarja, poleg strokovnjaka še godbeniki, so dramatik, so prosvetarji, gospodarji, športniki in tudi politiki. Kdor je videl ta strnjen nastop jeseniških kovinarjev, kdor

je videl njih skupni odhod iz osrčja industrijskega mesta, skozi ulice in vrtove med delavskimi domovi, skozi slovenske vasi, ta je gotovo občutil veliko samozavest slovenske delavnosti. Ne, mi se ne bomo izselili na ljubo nobenemu, tu bomo delali in živeli v nadaljevanju tisočletne železarske tradicije, kajti tu smo branili domovino sto in stoletja in tudi ta kos naše zemlje je kos Jugoslavije in je naša domovina. Nočemo samo, da hvalite našo brihtnost, da hvalite lepote Slovenije, nočemo tega, da občudujete samo naše gore in doline, nego hočemo, da vidite naše delo, da ga priznavate in podpirate. Lepote se veselimo, od gospodarstva pa živimo. Slherni je občutil to samozavest in ni se motil. Tako združeno delovno ljudstvo stopa samo v boljšo bodočnost. Hujskajte in prepirajte se kjer koli se hočete, mi za to nimamo časa in ne volje.

Tu je začutil sleherni, da niso ti naši delavski izleti »metanje peska v oči...« kakor bi radi rekli hujškači, nego da je takih izletov delovnih ljudi po naši domovini premalo. Premalo je prilik za to pošteno ljudsko veselje po delavskih središčih, premalo delavskih stikov z ostalim podeželjem, z našim ljudstvom, ni nikoli preveč. Po naši slovenski domovini hodimo in nikamor izven mej. Domovino spoznavamo in domovino povečujemo in nič tujega ne dvigamo. Ob tako ponosnem razpoloženju je vedla pot mimo slikovitega Vintgarja do cilja.

Na izletnem prostoru je izletni odbor deloval že s polno paro. Vsak je bil vprežen, vsak je moral pomagati in po točilnicah so bili s postrežbo zaposleni nameščenci in mojstri. Naj nihče ne misli, da je postrežba za tako številno udeležbo lahka, če kdo ni bil takoj postrežen, naj ob taki udeležbi oprost.

Takoj po malem odpočitku je med izletnike prišel zasipški župnik gosp. Demšar, ki je bil naprošen, da daruje sv. mašo. Izletniki so pripravili preprost, toda lep oltar ob evharističnem križu pri cerkvi, kajti cerkva je premajhna, da bi sprejela tako številne udeležence. Pri maši se je zbralo nad 400 ljudi, prihajali pa so še vedno novi. Ves čas je med mašo igrala Krekova godba. Vsi paviljoni in tudi restavracija so bili za časa maše zaprti, kar je le znak, kako pošteno čuti kovinarsko ljudstvo. Molitev na hribu, kako krasna slika! Zasipški župnik je med mašo nagovoril zbrano ljudstvo. Zahvalil se je izletnikom, da so začeli svoj izletni dan z daritvijo. Naj bo ta dan blagoslovljen, naj bodo uslišane želje in naj se v srca in v naše delavske domove naseli več sreče in miru. Mir naj ohranjuje naše domove in našo Jugoslavijo.

Po maši so se izletniki razvrstili na lepem prostoru. V senci je bilo postavlje-

nih tudi dovolj miz in klopi — vse lepo opremljene z evidenco za posamezne skupine in delavnice. Med izletnike je prišla še Markizettijeva kapela, ki je zavzela mesto na plesnem odru. Krekova godba je priredila svoj koncert na prostoru, kjer je bilo okrog opoldneva zbrano že nad 1000 ljudi. Vmes pa je bilo še desetine harmonikarjev. Razpoloženje so izpolnjevali razne igre. Otročki so imeli svoje vrtiljake in gugalnice, drugi so zopet igrali ob posebni nenevarni strelski igri »gobčiku«, mnogi so poizkušali s plezanjem na mlaj po uro, veliko pa se jih je zbralo okrog daljnogleda, ki ga je dal izletnikom na razpolago gosp. Hafner. Gosp. Hafner je izletnikom istočasno razlagal svoj novi sistem gibanja osončja, katerega je razložil že v dveh posebnih knjižicah tudi za širšo javnost. Veliko dela je bilo tudi s šaljivo pošto, ki je napravila mnogo dobre volje. Saj je skoro vsak dobil kak original, ki ga je najmanje pričakoval.

Izletno prireditel pa je dvignil še poset gospoda upr. svetnika in ravnatelja Pfeifferja in gospoda gen. ravnatelja Noota, ki sta prispela v spremstvu prokuristov ing. Petrovčiča in kontrolorja gosp. Zwetkota. Vsi so bili deležni prisrčnega pozdrava. Oba ravnatelja sta se zanimala za organizacijo oskrbe, za potek in za program izleta. Gosp. upravni svetnik in ravnatelj Pfeiffer se je zasipškemu župniku še posebej zahvalil za prijaznost in mu izročil darilo za reveže zasipške fare. Obratovodja električnih in mehaničnih obratov gosp. ing. Sauer je kot gostitelj povabil vse drage posetnike v sredo med izletni zbor. Zasipški župnik je v imenu srenje pozdravil delavstvo in ravnateljstvo KID in se zahvalil za povabilo in za poset njihove fare. Omenil je veliki pomen jeseniške industrije za vso gorenjsko ljudstvo. Za boljši obstanek moramo biti hvaležni tej naši največji podjetnosti prav vsi. Čestital je posebej jeseniškim kovinarjem na tako mojstrskem delu, ki pridobiva trg in jamči bodočnost. Kot zasipški faran je poudaril še pomen električne energije, ki jo KID zajema v zasipški fari. Ta je kakor kri v organizmu. Želel je vsem prisrčnega veselja in poudaril pomen skupnosti, ki se izraža prav na tem izletu. Hvala kovinarjem, hvala podjetju za obisk in še na svidenje. Za njim je izletnike nagovoril šef inspekcije dela prokurist ing. Petrovčič, poudarjajoč pomen teh naših prireditel, ki so ena lepša od druge in ki v našem narodu niso nikak bistveno nov pojav, nego so izraz narave slovenskega človeka, ki ljubi svojo domovino, jo obiskuje, jo spoznava in jo povečuje. Naše prireditve so izraz družabnosti, so izraz skupnosti slovenskega ljudstva in ta skupnost je tisti veliki manifest, ki ga goji tudi naša kovinarska podjetnost. Te naše prireditve so kakor svetli dnevi v življenju naših kovinarskih rodov in naša želja je, da bomo take prireditve ohranili in nadaljevali. Oba nagovora sta bila sprejeta z velikim odobravanjem in z vzkliki kovinarjem in KID.

Ta izlet pa je bil deležen še posebne obiska. Med kovinarje je prišel tudi jubilan, stari kovinar in mojster gosp.

Bernard Nikolaj. Vkljub visoki starosti je prišel na to prireditev in bil pri srčno pozdravljen. Kje so tisti časi, ko je pričel svojo kovinarsko delo tam v Bohinju. Tiste kovačnice je že davno trava zarasla. Pri KID je delal ta žilavi mož nad 64 let in ga do danes še ni, ki bi dosegel tako visoka leta sodelovanja pri železarski industriji. V tistih časih izletov še ni bilo, takrat še marsičesa delavstvo ni imelo. Ta častitljivi kovinar se je ob pogledu na novo dobo ozrl nazaj na davne dni, v katerih je bilo malo veselja, toda veliko veliko trpljenja in dela. Posebno so gosp. Bernarda pozdravili, ko je prijel za taktirko Krekove godbe — sam ustanovi-

telj in nekdanj vodja godbe že pri kovinarjih v Bohinju. Tega prizora ne bomo nikoli pozabili.

Izlet je lepo uspel. Zasluga zato gre vsem udeležencem in organizatorjem. Obratovodja ing. Sauer se je zanimal za pripravo in za ves potek ter je bil vedno med svojimi sodelavci, prav tako šefi oddelkov ing. Wagner in ing. Levičnik z obratnimi asistenti in nameščenci. Izletni odbor je imel polne roke dela. Nameščenci, mojstri in številni sodelavci so žrtvovali ves dan svojim sodelavcem, da je bil izlet čim lepši. Zahvala dalje tehničkim organizatorjem gosp. Babniku, ki je oskrbel priprave ter sodelav-

cem v izletnem odboru gosp. Košniku, gosp. Bohincu in gosp. Božiču ter vsem, ki ste brez vsake misli na zahvalo žrtvovali trud za uspeh izleta.

Omeniti je treba tudi skrbno postrežbo restavraterja gosp. Piona, ki je vložil ves trud in vso skrb, da je nudil izletnikom ugodnosti kar je največ mogoče. Mala restavracija je k uspehu izleta dokaj pripomogla.

Odhod je zopet odločil dež, ki je prišel prezgodaj. Izletniki so zato odšli na bližnjo postajo v Podhom, toda bilo jih je za en vlak preveč. Polovica je morala počakati na večerni vlak. Vkljub temu navalu na vlak pa ni bilo nobene nesreče.

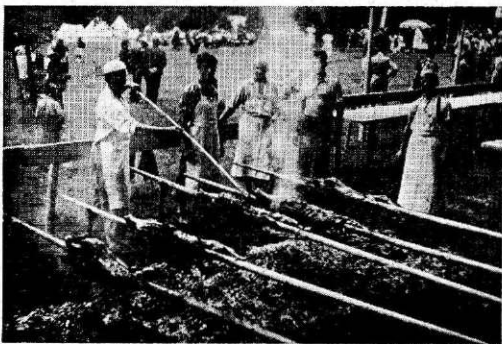
Prizori z izleta Javornik II

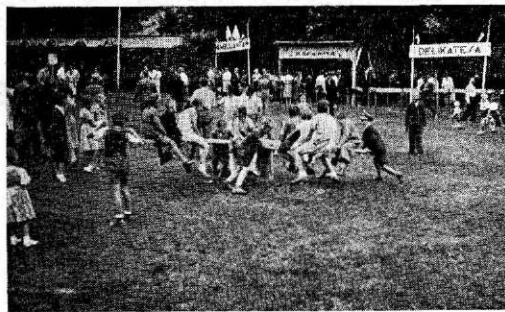
Otrokom delijo pecivo

Lastna delavska godba skrbi za razvedrilo

Priprava pečenja za kosila

Veseli otroci na vrtiljaku, zadaj paviljoni za oskrbo

Na plesišču

Del izletnikov pri skupnem slikanju

Plezanje po uro na mlaj

NAŠI JUBILANTI

KLEČ JAKOB

RAVNIK JOŽE

GOSPODARSKE ZANIMIVOSTI

Tako je enkrat prav. Ljubljanska kreditna banka odpre svojo podružnico v Beogradu. To bo prvi primer, da bo denarni zavod iz Slovenije otvoril svojo podružnico na področju Beograda.

Mleko daje Švici 40 % dohodkov. Na koncu leta 1937. je imela Švica 839.000 krav in 149.600 koz, ki so dale skupaj 2.763.000 ton mleka. Povprečno je dala krava leta 1937.

3030 kg mleka, koza pa 400 kg. Vrednost tega mleka znaša 458 milijonov švicarskih frankov ali nad štiri in pol milijarde dinarjev.

Bolgarija bo izvažala železo. Po podatkih bolgarske trgovine bo imela Bolgarija nad 12.000 vagonov prostega železa za izvoz v Nemčijo, na Angleško, na Češko in Poljsko in skandinavske države.

Tudi Madžarska je zadovoljna. Tudi na Madžarskem je bila žetev obilna in so vsi pridelki prekosili lanskoletne. Kruha in živčja bo torej dovolj, drugo pa bo tudi šlo. Po tako dobrih letinah krize ne more biti.

SVETOVNA PROIZVODNJA ŽELEZA IN JEKLA

Iz sledečega pregleda vidimo, koliko je vsaka država proizvedla železa in jekla v prvem polletju 1938. V oklepaju so številke za isto dobo leta 1937. Številke so v milijonih tonah.

Država	surovo železo v polov. 1938	surovo jeklo v polov. 1938
Nemčija z Avstrijo	9,05 (7,86)	11,27 (9,78)
Amerika	8,29 (20,02)	11,16 (20,22)
Rusija	7,25 (7,10)	9,34 (8,75)
Anglija	4,06 (4,07)	6,02 (6,44)
Francija	3,20 (3,83)	3,25 (3,95)
Japonska	1,69 (1,61)	2,88 (2,88)
Belgija	1,19 (1,86)	1,03 (1,83)
Brit. Indija	0,89 (0,83)	0,40 (0,47)
Luksemburg	1,95 (1,31)	0,99 (1,10)
Češkoslovaška	0,66 (0,81)	0,68 (1,32)
Ostale države	3,49 (3,53)	5,52 (5,39)
Skupaj	40,37 (52,52)	52,62 (71,11)

Vidi se torej znatno nazadovanje pri vseh državah, najbolj pri Ameriki. V Nemčiji je produkcija narasla.

**Trenutek bil si nepazljiv,
ali manjkalo je reda,
sam si bil nezdode kriv,
posledica je beda!**

DRUGE ZANIMIVOSTI

V neki reviji je bilo priobčenih 10 zapovedi za kinoposetnike. Te zapovedi se približno glasijo:

1. Pridi v dvorano vedno bolj pozno, ko drugi že sedijo. Če se zmotiš v vrsti, idi gladko zopet nazaj, delaj si prostor s komolci. Če si koga pri tem zadel v nos, ne maraj, kajti vsi tisti imajo velik interes na tem, da dobiš ti pravi prostor.

2. Sladkaj se z bonboni kolikor mogoče glasno s cmokanjem jezika, da vzbujaš pri okoli sedečih poželjenje in pozornost.

3. Če le mogoče žvižgaj z godbo poznane melodije, kajti vsi so prišli v kino le zato, da bodo tebe poslušali.

4. Okoli sedečim razlagaj posamezne potekte filma in skušaj uganiti, kako se bo stvar iztekla, kajti vse to ljudi zanima.

5. Eventualne napise glasno beri, da bodo v dvorani vedeli, kako se zanje trudiš in kje sediš.

6. Kadar je na sliki kaka borba, junaško vzpodhujaj »udri ga, saj ti ni brat«, da ljudje spoznajo tvoj temperament.

7. Če zasledeš kako stvar, ki ti ni všeč, kar mirno daj duška razpoloženju in kliči »fuj«, vshečne zaključke spremljaj z bučnim »bravo...«.

8. Olupke pomaranč in luščine meči kar na prehode, kajti če kdo na njih spodrsne, še ni najhujše.

9. Konec filma napoveduj večkrat. Ljudje bodo videli, da imaš za igro smisel.

10. Pazi vedno, da boš dvorano zapustil pred koncem filma. Kje je zapisano, da morajo ostali gledalci imeti kak užitek ob koncu igre.

ZA DOBRO VOLJO

Napredek.

Učitelj: »Povej, Janczek, katere živali gojimo pri nas za dlako.«

Janczek: »Konje, zajce in kamele.«

Učitelj: »Kje pa imamo kamele?«

Janczek: »Pri jaslicah, gospod učitelj.«

Učitelj: »Janezek, kako je nastal človek?«

Janczek: »Pri prirodoopisu iz opice, pri verouku pa iz ilovice.«

Zlati trenutki — ko je bila še tiho.

Ona: »Ali se spominjaš, dragi moj, kako sva se prvič našla pred davnimi leti na tem mestu. Od same sreče kar govoriti nisem mogla in sva molčala...«

On: »Da, da, to je bil najlepši trenutek v najinem poznanju.«

Ubogi mož.

Ali ste že mnogo knjig prebrali?

Mnogo; berem jih navadno tedaj, ko se žena oblači za sprehod.

Teta na obisku: »Ja, Tonček, mar so to res zlate ribice?«

Tonček: »Ilm, ali mislite, da so samo pozlačene?«

Slabe skušnje.

Kupec: »Ali zna ta papiga govoriti?«

Trgovca: »Kaj, govoriti, če zna? Sama je prifrčala iz Afrike ter vso pot spraševala za pravo smer.«

Rejci perutnine imajo v neki gostilnici svojo redno sejo. Za sosednjo mizo sedi neznan gost; vneto prisluškuje pogovoru in sem pa tja kakšno pametno pripomni. Neznancec za čuda dobro pozna pasme kokoši, njih ceno ve, koliko je vredna mastna račka, debela goska. Naposled ga eden izmed rejcev radovedno pobara: Ali ste morda tudi vi rejec perutnine?

Tujec se v zadregi nasmehne: »Tisto ne, samo svoj avto zmerom sam šofiram.«

Učitelj: »Povej mi množino besede, mož.«

Učenec: »Možje.«

Učitelj: »In otrok?«

Učenec: »Trojčki.«

Potnik (v vlaku lokalne železnice): »Sprevodnik, kako da se vlak tu ne ustavi? Jaz hočem na tej postaji izstopiti.«

Sprevodnik: »Ne bo nič, vlakovodja in načelnik te postaje sta skregana.«

Gospodinja (klavirno se držeči kuharici): »Kaj pa vam je danes?«

»O, nič, moj fant me je zapustil.«

»No, boste pa drugega dobili.«

»Tu pri vas že ne, ko imamo dvakrat na teden kašo.«

Ob priliki vojaških manevrov je pri nekem kmetu stanoval poročnik, ki se je skrajno žaljivo norčeval z kmetovega izredno velikega nosu.

»Kje da sem dobil svoj nos, hočete vedeti? Takoj vam povem. Ko so nosove delili sta ostala samo še dva, eden kakršnega imate vi in en velik. Že sem hotel pograbit vašega, ko mi pravi sv. Peter: 'Ne jemlji tega, to je čisto navaden smrkv nos.' Nato sem vzel velikega.«

RADI PRETESNEGA PROSTORA SMO MORALI DANES IZPUSTITI NEKAJ IZLETNIH SLIK. PRIOBČILI JIH BOMO PRIHODNJIČ.